

[Poul Dam.]

ikke er nogen vej tilbage. Når forbuddet er afskaffet, kan man ikke begynde at indføre nye forbud. Jeg mangler, måske heldigvis, fantasi til at forestille mig, at udviklingen skulle blive sådan, at man for alvor kunne begynde at overveje en ny forbudsregel, og jeg kan i hvert fald slet ikke forestille mig, at jeg kunne tale for en sådan.

Vi har ikke kunnet få rimelig tilslutning i udvalget til tanken om, at også billeder skulle afkriminaliseres. Jeg forstår dette sådan, og jeg håber, jeg forstår det rigtigt, for ellers skulle jeg have sagt til i tide, at det, der er tale om her med billeder, er enkeltstående billeder, billeder i enkelt-fotografier eller lysbilleder, sådan som den slags jo væsentligt produceres, og at der ikke er tale om billeder, der indgår i skrifter, altså at et billede i samme øjeblik, det indgår i et skrift, er dækket af straffriheden; jeg håber meget, jeg har forstået dette rigtigt, for ellers er der nogle ganske væsentlige forudsætninger, der er bristet for i hvert fald mig.

Jeg mener, at vi, næste gang vi skal have ændret denne paragraf, også skal have gjort billeder straffri. Jeg ved ikke, om det virkelig er alvor, at man blev bange for justitsministerens dulgte trussel om at indlægge udvalget til et lysbilledforedrag; jeg er nok klar over, at der findes ret ubehagelige ting på dette område, men jeg tror alligevel, at det er friheden, som er vejen frem, og jeg håber, vi får den næste gang.

Med disse bemærkninger skal jeg gentage min glæde over, at vi er nået frem til enighed om disse regler, og at vi kan forvente denne straffelovsforbedring gennemført nu med det første.

Elsie-Merete Ross: Som det fremgår af betænkningen, har der været meget indgående drøftelser om nogle af paragrafferne, førend udvalget nåede til enstemmig at tiltræde ministerens lovforslag med en enkelt lille ændring.

Jeg er meget tilfreds med, at § 230 nu ophæves. Det er uheldigt at benytte straffeloven som middel til at etablere kontakt med mennesker, som man ønsker at hjælpe. Under første behandling fremhævede jeg det nødvendige i i stedet at gøre en øget indsats på grundlag af loven om børne- og

ungdomsforsorg for at hjælpe de unge homoseksuelt prostituerede. Ministeren for familiens anliggender vil ved hjælp af social-pædagogisk uddannede personer sætte et opsøgende og behandlende arbejde i gang, såfremt hun får de nødvendige bevillinger. På det radikale venstres vegne skal jeg anbefale, at der bevilges midler til dette arbejde.

Jeg finder ikke grund til igen at komme ind på argumentationen for en ophævelse af forbuddet mod pornografiske skrifter. Hvis vi, som vi har drøftet det, havde bibeholdt et forbud mod beskrivelser af perversiteter af ekstrem karakter og sadisme, havde vi ikke opnået at gøre hele dette område fri for sensationer. Der ville fortsat være retssager, der blev en reklame for den slags bøger, og en afgrænsning af det tilladte og det forbudte ville stadig give vanskeligheder.

Som det fremgår af betænkningen, har meningerne i udvalget om ophævelse af forbuddet mod billeder været delte. Jeg synes, det fremgår af pornografibetænkningen, at straffelovrådet har haft det svært i sine drøftelser om dette spørgsmål. De siger, at det er et vanskeligt vurderingsspørgsmål, hvilken vægt der bør tillægges de forskellige betragtninger vedrørende billeder. De skriver ikke, at de fraråder ophævelse af forbud mod billeder, men at de ikke foreslår, at en ophævelse af forbuddet mod utugtige skrifter ledsages af en samtidig ophævelse for utugtige billeder. I øvrigt sætter de flere steder ordet „utugtig“ i gåseøjne, da de ligesom flere af de adspurgte sagkyndige åbenbart mangler en tilfredsstillende definition af begrebet utugtige billeder. Jeg synes, man må kunne fortolke straffelovrådets formulering sådan, at det ved en senere drøftelse eventuelt vil kunne tilråde en ophævelse af forbud for billeder.

Folketingsudvalget har valgt den samme formulering som straffelovrådet, nemlig ikke at foreslå en ændring med hensyn til billeder. Da en svensk komité arbejder med spørgsmålet, vil man afvente dens resultater. Som så ofte henvises til det ønskelige i at have ensartet praksis i Sverige og Danmark. Det finder jeg også ønskeligt, men jeg finder trods alt, at det må afhænge af, hvilket resultat man kommer til i Sverige, og om vi kan acceptere det. Jeg går ud fra, at det